

Kom maar

'Kom maar, niet bang zijn,' zegt de man. Ik loop langzaam naar binnen. Hij zou op me passen, als mamma klaar is met werken komt ze me halen. Ik voel me bang en elke cel in mijn lijfje stribbelt tegen. Ik ben pas 6...

'Kom dan!' Hij is niet zo aardig. Ik moet niet klagen, want mamma heeft al zoveel moeite met mij. Ik moet altijd een oppas hebben en die zijn moeilijk te vinden.

Ik kom... Ik loop langzaam naar binnen met mijn handjes in de zakjes van mijn spijkerbroek. Hij loopt achter me langs en doet de deur dicht. Geen weg terug, ik ben binnen. Kriebels in mijn buikje, nu kan ik niet meer terug. Gevangen in zijn web. Hij staat achter me, ik weet het, maar ik zie hem niet. Ik wil niet kijken, niet opvallen. Misschien gebeurt er dit keer niks. Twee handen in m'n zij. Ik krijg kippenvel.

'Whaaaaah!!' roept hij terwijl hij mij in de lucht optilt. Hij zet me niet meer neer! Waar gaan we heen? Hij duwt mijn lichaam tegen het zijne en hij loopt de slaapkamer in. Bang, wil niet. Durf niet tegen te stribbelen, dit hoort zo, moet maar.

Ik word neergezet op het bed. Ik kijk hem aan. 'Wil je verkleeden?' Ik zwijg. Hij loopt naar grote schuifdeuren die hij opzij duwt. Daarachter hangen allemaal meisjesjurkjes op een rijtje. Hij kiest er eentje uit. 'Deze is wel mooi.' Hij haalt 'm uit de kast en draagt 'm naar me toe. 'Vind je deze niet mooi?' Ik knik. 'Ga maar staan.' Ik ga staan.

Hij legt het jurkje op het bed neer en tilt mij op, zodat ik op het bed kom te staan. Verstijfd, ik wil niet! Gevoel blokkeren, niet nadenken. Gaat vanzelf weer voorbij. Zijn vieze mannenhanden gaan naar mijn jas, hij maakt de rits los. Ik bibber, probeer niet op te vallen. Hij helpt me terwijl de jas uit gaat, hij gooit hem op het bed. Ik heb nog een vestje, met touwtjes en een capuchon. Zijn handen gaan naar het vestje, hij doet het bij me uit. Ik voel me vies, hij zit aan me en het voelt niet goed, wat moet hij van mij? Ik heb nog een shirtje met korte mouwtjes over en gelukkig zit mijn broek nog aan. Ik wil niet meer, voel me misselijk. Gevoel blokkeren, niet denken, duurt vast niet lang. Mijn vestje ligt nu ook al naast me op het grote bed.

Ik kijk hem aan. Hij heeft een oud hoofd, bruinig getint alsof hij te lang in de zon gelegen heeft, en hij kijkt raar. Alsof hij honger heeft en me op wil eten. Ik word er bang van. Ik ga niet huilen. Zijn handen naderen mijn lichaam weer, ik zet een stap achteruit. Ik wil niet! Ga weg!

'Wat is er?' Ik durf niet te reageren. Zijn handen komen opnieuw. 'We gaan toch verkleeden? Wil je die mooie jurk niet aan?' Ik twijfel... Ik wil niet, maar ik durf het niet te zeggen. Ik houd mijn mond wel... 'Nou?' klinkt het ongeduldig. 'Jawel ...,' zeg ik onzeker en bang.

Nu komen zijn handen weer op mijn lijfje af, wat sneller en met minder geduld. Hij kijkt weer raar. Zijn handen raken mijn zij en stropen mijn shirtje langs mijn buik omhoog. Ik krijg rillingen. Ik weet hoe het hoort, ik doe mijn armen omhoog. Hij stript me totdat ik totaal bloot ben van boven. Ik voel me kaal en machteloos. Hij kijkt naar me. Ik ben veel kleiner dan hij, en durf niks te zeggen. Ik heb nog steeds rillingen over mijn rug van zijn dikke koude vingers die over mijn naakte bovenlichaampje gingen. Ik wil huilen. Gevoel blokkeren, nergens aan denken.

Hij steekt zijn vieze vingers dit keer uit om aan mijn broek te zitten. Ik kijk recht voor me

uit en denk nergens meer aan. 'Kom maar...,' zegt hij alsof hij behulpzaam meewerkt aan de verzorging van een bejaarde. Hij maakt de knoop van mijn broekje open. Mijn hele lichaam trilt. Hij stroopt de broek naar beneden, zodat alles wat er aan bescherming over was nu is weggestript. Ik heb alleen nog mijn onderbroek. Mijn angst is groot, ik heb het ijskoud. Ik voel me vies, maar blokkeer goed. Ik kijk nog steeds voor me uit en begin al minder te voelen, gewoon niet denken, laat het gebeuren en wacht tot het over is.

Zijn vuile tengels zijn nog niet uitgefrutseld, nee, ze gaan weer richting mij. Twee handen tegelijk, ze raken mijn zij en hij sjouwt me de lucht in. Ik wil niet en hij weet het volgens mij best. Het maakt hem niet uit... Zijn handen bewegen een beetje over mijn lichaam, hij vindt het fijn. Ik hang hulpeloos in zijn handen, naakt, op een onderbroek na. Ik word tegen zijn lichaam aangedrukt. Gelukkig heeft hij nog kleren aan.

Hij zet me weer op de grond neer. De grond voelt koud. Hij pakt het jurkje en maakt het ritsje van achteren open. Hij vouwt het jurkje zo, dat ik er in kan stappen. Ik doe dat. Hij doet het jurkje goed in model, terwijl hij op sommige plaatsen onnodig lang met zijn vingers aan me zit. Dan zit het jurkje aan. Ik voelde me veiliger met mijn eigen kleren, want de jurk komt maar tot m'n knieën en kan gemakkelijk omhoog gedaan worden. Maar de jurk is beter dan niks.

Hij kijkt naar me. 'Prachtig!' Hij loopt naar me toe en tilt me op door zijn handen onder mijn oksels te plaatsen en me de lucht in te sjoeren. Een arm gaat dan om mijn middel, en zo hang ik in zijn armen zonder nog verder te kunnen bewegen. Als ik zou schoppen of zou slaan zou ik misschien losgelaten worden, maar ik blokkeer mijn gevoel. Zo weer voorbij, dat is altijd zo.

Hij loopt naar een spiegel waarin ik mijzelf kan bewonderen. Hij zet me neer. Ik kijk, ja, het jurkje is wel mooi. Ik heb jeuk aan mijn knie en krab eraan. 'Heb je jeuk?' Ik knik. Hij knielt naast me. 'Laat mij maar eventjes kijken.' Hij pakt de onderkant van het jurkje aan de kant van de knie waar ik aan heb gekrabd en doet het omhoog. Hij kan gemakkelijk mijn onderbroek zien en mijn knie is ook makkelijk zichtbaar zonder de jurk zover op te tillen, maar ik zeg niks. Hij aait met zijn vieze vingers over mijn bovenbeen. Het kietelt en ik vind het niet leuk, dus ik duw het jurkje omlaag. Hij kijkt me beledigd aan. 'Het is al over,' zeg ik onzeker en zacht.

Hij betreft alweer wat en gaat weer staan. Hij loopt de slaapkamer uit. Ik kijk onzeker om mij heen. Wat nu? Ik zie mijn kleren liggen. Ik kijk naar de deur, dan naar mijn kleren. Mij weer omkleden zonder zijn toestemming zou ik toch niet durven. Ik vind hem eng, ik doe het maar niet. Ik ga met jurkje en al op bed zitten. Ik zucht.

Hij komt weer binnen. Ik kijk op. Mijn maag keert om. Niet weer... 'Heb je trek?' Ik ben misselijk, ik zou niet eens kunnen eten als ik zin zou hebben. Ik schud mijn hoofd: nee. 'Wil je iets te drinken?' Ik wil geen twee keer nee zeggen. Ik wil niet stout zijn. Maar ik wil ook niks drinken, straks krijg ik het niet op. Bij mammie mag ik het dan laten staan, maar hier durf ik dat niet.

'Ik heb het koud... Mag ik mijn kleren weer aan?' Hij kijkt me aan. 'Wat zonde! Maar als je het koud hebt, heb je het koud. Dan houdt het op.' Hij kijkt me aan en in mijn hoofdje spookt veel. Als ik nou stil blijf staan gaat hij me misschien helpen en dat wil ik niet. Maar bewegen is ook eng.

'Zal ik wat warme chocolademelk maken?' Ik vind dat niet zo lekker, maar hij zal er in ieder geval voor weggaan. Dat lijkt me goed, hoe ik de chocolademelk weg krijg zie ik dan later

wel... 'Ja...' Hij draait zich om en loopt weg. Ik sta vlug op en pak mijn spijkerbroekje met de plaatjes op de zijkant. Het rare jurkje trek ik haastig uit. Mijn eigen broek voelt goed, veilig. Ik werk snel, wil niet dat hij binnen komt. Ben bang.

Al mijn kleren zijn weer aan en ik voel me vies, het lichaam wat eronder schuilt voelt de aanraking van daarnet nog steeds. Maar dat hoort zo, dat is nou eenmaal zo. En hij is heel normaal, ik moet niet zeuren.

De kamer wil ik niet in lopen, ik wil liever alleen gelaten worden. Maar uit angst dat hij naar mij komt en me ongewenst zal verrassen, houd ik liever zelf de macht om te besluiten wanneer ik de kamer in kom. En aangezien ik die keuze nu nog kan maken, loop ik voorzichtig naar de deur.

Ik zie hem staan, bij het aanrecht. 'Dat is snel. Dat kan ik niet zo snel, hoor.' Ik kijk van een afstandje, als een verlegen meisje. 'Kom maar, dan kun je kijken hoe ik het maak.' Voorzichtig loop ik naar hem toe. Kijken kan geen kwaad...

Als ik bij de keuken ben aangekomen, die overigens deel van de kamer uitmaakt, tilt hij me op en zet me op het aanrecht; mijn korte beentjes bungelen over de rand. Ik kijk terwijl hij poeder in twee bekers gooit. 'Ik doe het heel vaak, ik vind het heerlijk!' Ik niet, bah, ik wil het niet opdrinken ook...

Maar ik voel me al wat beter, ik heb mijn eigen kleren aan en hij concentreert zich op wat anders, dus zit hij niet aan mij. Ja, als ik zo nou de hele dag mag blijven zitten! Maar weten dat er een einde aan gaat komen geeft me mijn misselijke gevoel terug. Hij schenkt het water erbij. Het gaat zo snel...

'Zo,' zegt hij tevreden, terwijl hij de koppen niet ver van het aanrecht op de keukentafel neerzet. Dan draait hij zich terug om en tilt me van het aanrecht. Hij raakt me niet langer aan dan nodig, dat valt mee. Zie je, hij is heel normaal.

Tegenover hem aan tafel zit ik op een stoel. Ik kan met mijn voetjes niet bij de grond. De grote kop staat voor me. Ik kijk naar zijn hoofd terwijl hij uit zijn beker drinkt. Ik kán zijn hoofd niet aardig vinden, zijn hele bestaan geeft mij kippenvel. Ik kan er niks aan doen, maar het ligt natuurlijk wel aan mij. Natuurlijk.

Nu voel ik me schuldig. 'Drink je het niet op?' Ik pak de mok en breng hem naar mijn mond. Hij is groot en zwaar. Ik ruik de geur die er vanaf komt. Ik vind het niet lekker. Toch drink ik. Ik neem een slok, heb moeite met binnenhouden, maar weet het door te slikken. Ik zet hem terug, zo is het genoeg voor nu. Goed zo, goed gedaan.

Hij heeft het op. Kijkt naar mij, verwacht van mij... Ik neem de mok opnieuw op en neem een slok. Uhl... Niet lekker. Doorslikken, goed zo. Terugzetten. 'Vind je het niet lekker?' Ik twijfel. Ik durf geen nee te zeggen. Maar ook geen ja... Ik staar voor me uit, blokkeer mijn emoties, ik wil niet huilen. Zomaar zonder reden, nee. 'Dan drink je het toch niet op? Dat is niet erg. Mag ik het hebben?' Ik kijk op. Knik hevig. Zo, daar kom ik makkelijk mee weg!

Ik voel zijn been onder te tafel, het raakt mijn voetje... Ik duw mijn voet zo ver mogelijk naar achter, het kost energie, maar zo raak ik hem niet aan. Hij drinkt uit mijn beker. Als hij het op heeft staat hij op en zet de bekers in de gootsteen. Hij draait zich om naar mij. 'Zo, dat was lekker.'

Ik zit stil. Ik weet me geen houding. Ik heb het koud en bibber. 'Heb je het nog steeds

koud?' Ik knik voorzichtig. 'Weet je wat daar wel tegen helpt? Een lekker warm bad!' Ze hebben een ligbad daar. Ik weet ervan. Ik ben bang... 'Heb ik niet zo'n zin in...,' zeg ik haast onverstaanbaar. 'Wat?' vraagt hij ter verduidelijking. 'Heb ik niet zo'n zin in...,' zeg ik iets harder. 'Maar daar word je toch lekker warm van? Je had het koud, zei je dat niet?' Ik voel me machteloos. Het is wel waar, ik heb het koud. Maar dat wil niet zeggen dat ik in bad wil.

'Had je het niet koud?' 'Jawel...,' zeg ik heel zacht. 'Lijkt je een bad dan niet perfect? Kan je lekker warm worden, en je wordt er ook lekker schoon van.' Ik kijk naar het tafelblad. Tegenstribbelen lijkt nutteloos, en hij heeft vast gelijk, hij is volwassen. 'Nou?' Ik kijk hem aan. Opnieuw gevoel blokkeren. 'Ja.' 'Ja? Mooi, goed zo. Ga maar mee naar de badkamer, dan laat ik het bad vollopen.'

Ik volg hem naar de badkamer met een gevoel dat ik nu zou vergelijken met 'je vonnis onder ogen zien'. Je moet eraan geloven, je zit nu in de penarie. Ik de badkamer laat hij het bad vollopen. Hij pakt twee soorten badschuim tevoorschijn. 'Welke?' Ik mag kiezen. Het maakt mij niet uit. Ik kies de grootste fles. 'Kleed je maar uit, het bad staat aan.'

Ik heb een fout gevoel. Ik draag dat ondragelijke pestgevoel in mijn buikje mee. Het klopt niet, kriebels, spanning, kippenvet. Hij is bezig met flesjes op een rijtje zetten. Als ik niks doe gaat hij straks weer zeuren. Met een tegenzin die mijn lichaam overheerst laat ik mijn handen langzaam naar mijn broek gaan. Ik doe hem naar beneden. Nou gaan mijn sokjes uit en ik voel de koude tegels aan mijn voeten. Mijn vestje en shirt gaan ook uit. Nu blijf ik wachten. Hij kijkt naar me. 'Ga je met onderbroek en al in bad?' vraagt hij spottend. Ik wil wel, heel graag. Dat lijkt me zelfs een prima oplossing! Maar ik weet zeker dat het niet mag. Ik kijk hem aan.

'Toe dan, doe uit. Wees niet bang...'

Hij gaat uit... Naakt. Ik sta er naakt. Hij zet een stap naar me toe. Op mijn borstkas zit een moedervlek. Zijn hand gaat ernaar toe, en hij aait erover. Ik krijg een rilling die hij opmerkt. Hij kijkt me recht in mijn gezicht aan, terwijl zijn hoofd vlakbij me is. Hij pakt met beide armen mijn middel vast, mijn armen inbegrepen, en houdt me in een soort houdgreep. 'Nou niet zo trillen, hè?' zegt hij. 'Straks krijgen we nog een aardbeving...' Ik sta daar maar, beweeg niet, blokkeer mijn gevoel. Zo weer over...

Hij laat me los en plaatst nu zijn handen op mijn schouders, hij laat me een rondje draaien. Nu sta ik met mijn rug naar hem toe, hij pakt me onder mijn oksels en maakt een kreungeluid terwijl hij me de lucht in hijst. Hij draait zich om en zet me in bad. Het water is heet. Snel ga ik zitten.

'Is het lekker warm?' Ik knik heftig. 'Mooi.' Hij loopt de badkamer uit. Ik voel me opgelucht. Ik durf nauwelijks te bewegen, bang dat hij terug komt. Hij is er nog steeds niet. Ik schuif wat verder onderuit en speel wat met het sop. Foute beweging; hij komt binnen. 'Nog steeds lekker warm?' Ik knik weer. 'Ik heb het eigenlijk ook wel koud, weet je wat? Ik kom er gezellig bij zitten.'

Was ik al bang voor. Alle eventuele spieren die nog niet op knappen stonden, doen dat nu wel. Als bonkje kind zit ik daar in bad. Kijkend naar hém, hij kleedt zich uit. Zijn blouse, hij heeft haar op zijn borstkas, vies hoor. En zijn onderbroek heeft pijpjes. Hij doet hem uit, het rare lange ding hangt er. Hij is naakt en stapt bij me het bad in. Ruimte zat... Zijn benen raken de mijne, onvermijdelijk. Hij speelt wat met sop...

'Het is inderdaad heerlijk warm.' Zijn lange ding drijft een beetje in het water en hij pakt hem vast. Ik kijk gespannen en verbaasd. 'Kijk eens wat ie kan...!' Een soort laagje

eromheen kan bewegen. Hij doet voor hoe dat gaat. Ik vind het maar raar. Hij blijft doorgaan. 'Hier.' Hij wijst zijn ding naar mij toe en kijkt me verwachtingsvol aan. Ik schuif voorzichtig wat dichterbij. Hij pakt mijn hand en plaatst hem op het ding; het kan nog steeds bewegen. Nu mijn andere hand ook. Nu doe ik het alleen. Ik vind het maar raar. Ik stop.

Hij neemt het weer over. Beweegt 'm weer. Nu ik weer! Ik heb mijn misselijke gevoel nog steeds. Ik blokkeer mijn gevoel en weet niet hoe lang het nog duren gaat. Ik stop weer en hij leunt naar achter. Hij legt zijn hoofd op de rand en sluit zijn ogen. Ik blijf bewegingloos zitten.

Na een hele tijd tilt hij zijn hoofd weer op. 'Zo, nu wordt het water koud, ik ga er maar eens uit.' Hij staat op. Hij stapt uit bad. Hij ziet er vies en raar uit, als een verzopen kat. Zijn ding hangt. Ik kijk alleen maar hoe hij beweegt, doe zelf niks, bang om iets verkeerd te doen. Hij droogt zich af. Hij trekt kleren aan. Kamt zijn haren.

'Wil jij er niet ook eens uit?' Ja, eigenlijk wel, het wordt koud... Ik knik. Hij pakt een grote handdoek en houdt die voor me op. Ik stap uit bad en hij vouwt de handdoek om me heen. Heel normaal, mamma doet dat ook altijd. Hij helpt me afdrogen, veegt de handdoek overal, ook op de moeilijke plaatsjes. Zo nu en dan kietelt het, maar dan houd ik mijn adem in. Ik zeg niks. Ik krijg een grote kamerjas aan, veel te groot. Ik mag naar zijn bed lopen. Wat nu?

Tv! Ik mag een video kijken. *Ook honden gaan naar de hemel*, zoiets is het. Ik kan me moeilijk concentreren, maar zorg dat ik de kamerjas goed dichthoud. Hij is in de kamer bezig. Ik ben alleen en probeer me te ontspannen. Dat lukt wel een klein beetje, al zou ik alles geven om naar mamma terug te mogen!

De film lijkt bijna afgelopen. Hij komt binnen. 'Zullen we naar je mamma toe?' 'Ja!' zeg ik oprecht enthousiast. Ik mag me aankleden en krijg mijn jas aan. Zodra de voordeur open gaat voel ik een speciale vrijheid, ik adem diep in en voel me beter!

'We moeten wel snel zijn.' Hij kan snel lopen, om hem bij te kunnen houden met mijn kleine beentjes moet ik rennen. Hij loopt net iets achter me. 'Rennen!' zegt hij. Ik ren... Hij loopt snel. Eén of andere rare weg, ik ken het hier niet. Ik word moe. Ik móet rennen. Buiten adem ren ik door, ik voel me wanhopig en wíl wel naar mamma maar weet niet meer hoe, want h́j helpt niet.

'Doorrennen!' We komen bij een gebouw waar we naar binnen gaan. Ik zie allemaal mensen, maar mamma niet. Wel collega's van haar. Ik kijk wanhopig rond. Mijn hart klopt zó snel... Opeens hoor ik van achteren een stem. 'Hoi lieverd! Wat zijn jullie vroeg...' 'Mamma!!' Ik omhels haar en ze tilt me op. Hij komt er aan. Ze groeten elkaar vriendelijk. 'Was het leuk bij * * *?' vraagt mamma. Ik kijk hem aan en dan mijn mamma. Ik knik...

Dit verhaal hoort bij de website www.kindermishandeling.nl.